

1. Vilgas jalutuskäik

Proua Louella Tidewell – oma ohtratele sõpradele lihtsalt Lou – tõstis mantlikrae üles, kui jõelt tulev tuul otse temast läbi puhus. Lou kuldne retriiver Brady jooksis avaral aasal ja Lou lootis, et koeral õnnestub vältida kõiki hobusesitahunnikuid.

Retriiverid, mõtles ta sageli, on väga targad.

Ja Brady oli olnud talle suurepärane kaaslane sestpeale, kui härra Tidewell oli siitilmast lahkunud: ühel hetkel luges mees ajalehte, šerricklaas käeulatuses, ja järgmisel olid tema silmad kinni – ta oli läinud.

Jätnud Lou üksinda. Loul võis ju olla palju sõpru, aga see polnud ikkagi sama, ega ju?

Nüüd ta siis kõndis, liikudes lähemale jõe, mis voolas linna lähistel ja oli harvadel päikeselistel suvepäevadel imekaunis, kuid praegusel pilvealusel hommikul nägi see välja lausa kurjakuulutav.

„Vaevalt päike ennast täna näole annab,“ ütles ta.

Ta rääkis omaette olles ikka endaga. Ta võinuks end veenda, et räägib Bradyga, just nagu ta tegi kodus.

Kui Lou pilgu koera poole pööras, avastas ta, et koer on seisma jäänud, otsekui oleks ta märganud jänest ja näinud vaimusilmas kauget mälestust eelmisest elust jahikoerana.

Koer oleks justkui osutanud käänakule kohas, kus

jõgi laiemaks muutus. Sinna oli ehitatud pais, kuid jõgi voolas selle kõrvalt mööda endise rutuga, eriti kui sadas paduvihma. Viimasel ajal, mõtles Lou endamisi, tuleb kohutavaid paduvihmahoogusid ette üha sagedamini.

„Mis lahti, semu? Kas nägid kedagi, keda taga ajada?“

Aga selmet minna asja uurima, jooksis Brady tagasi ja hakkas tema jalgade ümber tiirutama. Loud tabas veel üks tuulepuhang ja ta tõstis käe, kontrollimaks, kas mantli ülemine nööp on ikka kinni.

Brady niutsus.

Veider, mõtles Lou. Koer tegi seda häält vaid siis, kui tahtis saada välja oma häda tegema.

Äkitselt kalpsas Brady taas eemale, ainult paari sammu kaugusele, justkui õhutanuks ta Loud endale järgnema. Lou oleks tahtnud pöörduda koju tagasi, minna tuppa, kus on soe. Mõnus tassitais Inglise musta teed ja viil Huffington'sist, kohalikust pagariärist ostetud mitmeviljaröstsiaia. Ta määricks sellele marmelaadi ja – miks ka mitte – võid. Loeks ajalehte.

Jah, just seda tahtis ta teha.

Aga et Brady käitus kummaliselt, hakkas ta sammuma hoopis suunas, kuhu koer teda nähtavasti juhtida püüdis, ja retriiver silkas ees, täis entusiasmi, mida Lou ei tundnud.

Ta pidi vaatama jalgade ette ja mitte ainult sõnnikukuhjade pärast. Raja kõrvale jääv jõekallas nägi välja sile, kuid tegelikult oli see täis roopaid ja auke. Neid varjas paks hein, mida sasis varahommikune

tuul.

„Rahu, Brady,“ ütles ta haukuvale koerale. „Ma tulen, aga ettevaatlikult.“

Ta tõmbas hinge, hommikune jahedus kopse kõditamas.

Nüüd tormas Brady edasi. Nad olid lähedal kohale, kus jõgi hargnes kaheks, üks haru suundus paremale, samas kui vasak haru lookles järgmiste külade poole, millest uniselt mööda vulises.

Võimas Thames, kuid siin oli see vaid aeglase vooluga jõeke.

Brady oli seisma jäänud. Taas oli koer justkui tardunud. Ta seisis nagu kivikuju ja vaatas tammi ning tema pilk oli naelutatud kohta, kus vesi oli madal ja vahune.

Lou jõudis koera juurde, kummardus ja silitas aeglaselt tema pead.

„Ma ei tea, mida sa siin näed, sõbrake. Seal teisel kaldal võib ehk olla jäneseid, aga ...“

Ja siis arvad sa, et tead, *mida* näed, aga kui vaadat terasemalt, astud sammu lähemale, taipad, et näed hoopis midagi muud.

Just seda Lou tegigi, arvates, et näeb kangatükki; läikivat, sädelevat, pidulikku, mis isegi selles häguses hommikuvalguses helkis, võisteldes sillerdava jõeveega.

Ta astus lähemale ja taipas, et vaatab rõivaid.

See oli mingisugune seelik. Ja seal oli midagi tuhmi, kuid endiselt valget. Pluus.

Lou täitis mõttes kiiresti lüngad; mingi osa temast teadis seda arvatavasti juba enne, kui ta endale tead-

vustas, mida tema silmad näevad.

Pruunikast, mudasest laigust sai longu vajunud pea, lõug rinnal, nägu ja silmad peidetud.

Ja kui see sai selgeks, hakkas Lou tasapisi aru saama, mida tema silmad näevad: pluusivarrukatest tolknesid välja käsivarred, üks kehaga horisontaalselt, lõtvunud sõrmed ida poole näitamas, teine rippus voolavas vees, käelaba peidus.

„Sa mu armas jumal,“ ütles Lou endale.

Brady oli terve selle aja kiununud, kuid keeras häält kuuldes pea Lou poole. Loule näis, nagu oleksid koera silmad olnud kurvad, nagu oleks loom mõistnud, et see on vale.

Ja kuigi tavaliselt oleks Lou lasknud koeral lihtsalt külla tagasi silgata, joosta tema majakeseni peaväljaku ääres, tõmbas ta nüüd jalutusrihma taskust välja ja kinnitas selle Brady kulunud kaelarihma külge.

Ta tahtis, et koer püsiks tema kõrval, olgugi et Brady tiris ja rebis rihma terve tee, kui Lou läks tagasi külla, et teatada oma avastusest politseisse.

2. Sarah ja Sammi

Sarah lülitas televiisori välja.

„No nii, sõbrakesed, te olete juba hiljaks jäänud. Haarake oma kotid ja lõunasöök ja hakkame astuma – kiiresti.“

Sellal kui Sarah müslikausid kraanikaussi kuhjas, vaatas ta oma kaht last, kolmeteistkümnest Chloet ja kümnest Danieli, kes aeglaselt koridori poole loivasid. Nad ei kurtnud kooli üle küll palju, kuid hommikuti ei näidanud nad välja ka erilist entusiasmi.

Ja Chloe muutus iga päevaga aina salatsevamaks ja vaiksemaks.

Just nagu mina temavanuselt, mõtles Sarah. Ma olin ikka paras nuhtlus. Ta laskis pilgul käia kiiresti üle köögi, kontrollimaks, et ükski elektriseade pole sisse jäänud. Alles paar nädalat tagasi laskis üks küla teises otsas asuvas hooldekodus elav vanaproua röstril oma korteri ... süsimustaks röstida.

Tal oli harjumus kõike kaks korda kontrollida. *Vaata kas või seda, mis sai mu ilusast abielust. Ühel hetkel olime õnnelik paar, teisel hetkel tuli päevalgele petmine, ja siin me nüüd siis oleme. Stereotüüp. Kaks last. Üksikema, teatud vanuses – mida iganes see pidi tähendama.* Lapsed astusid väiksest paarismajast välja ja pugesis linnamaasturisse: see oli üks väheseid asju, mis tal oli õnnestunud

oma purunenud Londoni elust säilitada.

„Sa võid auto endale jätta. Ja viimased kaksteist osamakset jäävad samuti sinu kanda,“ oli Oliver irvitas öelnud. *Sitapea*.

Ta tõmbas välisukse kinni ning astus üle Chloe ja Danieli rataste. Oh aeg, kuidas see aed niitmist vajab. See oli vaid tilluke lapike, aga ometi lokkas see nagu aas. Täna ei saanud ta seda teha, sest teda ootas ees kiire päev: tal tuli kokku kirjutada kolm töökavandit.

Talle meeldis hoida end tegevuses ja viimasel ajal paistis, et laste ja stuudio kõrvalt ei jäänudki tal aega millekski muuks.

Kui ta oli Chloe ära viinud, peatas ta auto Cherringhami algkooli ees. Tööpäeva hommikul kell 8.30 muutus kooliesine tänav rallietapi hooldusalaks. Emad ja isad tunglesid peavärava juures, titekärud pörkasid kokku, autod peatusid ja lasksid lapsed välja rekordilise kiirusega, enne kui mööda teed edasi sõõstsid.

Nagu ikka, polnud seal kuhugi parkida, ja nii peatas ta auto keset teed ning ootas, kuni Daniel tagaistmelt välja poeb.

„Emme, ma tulen täna hiljem, sest mul on ujumistrenn.“

„Olgu nii, kullake, näeme kodus,“ vastas Sarah, oodates, kuni uks kinni paugatab. Aga ta ei jõudnud veel sõitma hakata, kui avatud aknale ilmus üks nägu – see oli kardetud Angela.

„Kohutav lugu, eks ole?“ ütles Angela, prisked põsed pingutusest õhetamas, kui ta hoidis kaenlas ilast tilku-

vat titte.

„Mmm? Mis lugu?“ küsis Sarah hajameelselt. Angela oli küla peamine kuulujutuallikas ja vähe oli asju, mis jäid tema eest saladuseks – või ei pälvinud tema hukkamõistu. Sarah ootas viisakalt viimaseid kõlakaid.

See, mida Angela järgmiseks ütles, tabas teda ootamatult.

„Ja sina ... sa oled kindlasti väga endast väljas. Ta oli ju ikkagi sinu parim sõbranna.“

Angela kõssitas akna juures ja korraga löikasin tema sõnad läbi hommikuse õhu, sama jahedad kui vilu tuul.

„Millest sa räägid, Angela?“ küsis Sarah kannatamatult.

„Mõistagi räägin ma Sammi Charltonist,“ vastas Angela. „Ma eeldasin, et keegi on sind teavitanud. Nad usuvad, et see oli üledoos. Ma poleks üllatunud, sest ta tegi ju kõiksugu asju. Muidugi ei vihja ma, nagu oleksid ka sina seda kõike teinud.“

„Angela.“ Sarah hoidis hääle rahulikuna. Nad olid olnud Sammiga väga head sõbrad. Aga sellest oli möödas palju aega; see oli olnud enne Londoni aastaid, enne seda, kui Sammi haihtus. „Mis Sammiga juhtus?“ küsis Sarah, ise vastust peljates.

„Oh, nad leidsid ta täna hommikul tammi juurest. Uppunult. Olin kindel, et keegi on sulle öelnud ...“ Angela hääle katkes.

Sarah'l hakkas sees keerama. Sammi on surnud.

Sõbranna oli küll olnud pöörane, aga see ei tundu-

nud olevat reaalne. Ja mitte lihtsalt surnud, vaid surnud *siin*, pärast kõiki neid eemal oldud aastaid, tagasi külas, kus nad mõlemad olid üles kasvanud.

„Kas oled kindel?“

Sarah selja taga laskis auto kannatamatult signaali. Angela hakkas minekule pöörduma, kuid andis enne seda veel juhtunu kohta viimase hinnangu.

„Oh jaa, kullake. Selles pole kahtlustki. Surnud mis surnud.“

Sarah parkis auto väljaku äärde ja ostis enne stuudiosse minekut Huffington'sist kohvi. Alumise korruse kinnisvarabüroo avas ukсед alles kümnest ja enamasti jõudis Sarah majja esimesena.

Ta võttis postkastist kirjad, ronis kitsast trepist ülemisele korrusele, lülitas sisse laual lebavad arvutid ja läks akna juurde.

Sealt, kolmandalt korruselt, nägi ta küla peaväljakut ja üle majakatuste ka jõge ning kaugeid aasasid.

Ruumi oli seal napilt, kuid selle imelise vaate tõttu armastas ta oma kontorit.

Siit ülevalt vaadates jäi tamm puude varju. Aga ta nägi, et autod nihkusid silla poole väga aeglaselt. Külalap on politsei veel seal.

Laip nende vaiksuses tillukeses külas. Ta võttis lonksu kohvi, see oli tuline.

Ta ei suutnud seda ikka veel uskuda. Sammi – ja surnud?

Sammi oli olnud tõesti tema semu. Aga sellest sõnast ei piisanud, võtmaks kokku kõike, mida nad

olid Sammiga teineteisele tähendanud.

Sammi oli olnud tema tõeline sõber, parim sõbranna, õlg, mille najal nutta, kaaslane, kelle peale sai ta loota terve oma teismeliseea, kellega koos tegi ta läbi kõik põhikooli- ja keskkoolieksamid. Nad olid veetnud oma elu kõige intensiivsema (ja võimalik, et kõige õnnelikuma) aja koos naerdes, tantsides, mängides ja juues.

Ühel aastal olid nad isegi kutti jaganud – oh jumal, missugune sasipundar see oli olnud ... Aga hiljem olid nad muljeid vahetanud ja selle üle isegi naernud.

Ja siis – veider, kuidas asjad lähevad – olid nad valinud erineva tee ja lihtsalt harjunud, et ei kohtu enam nii palju.

Sammi läks teatrikooli, samas kui Sarah läks ülikooli. Sammi reisis maailmas ringi, püüdes teha teoks oma unistust saada näitlejaks, aga Sarah kolis Londonisse, läks tööle, abiellus Oliveriga ja sai lapsed.

Tasapisi hakkas Sarah aru saama, et midagi on pahasti.

Aeg-ajalt ilmus Sammi ootamatult öömaja vajades tema ukse taha ja pärast okkalist algust avasid nad pudeli veini, siis teise ja kolmandagi; nad meenutasid vanu aegu ja Sammi jutustas hommikuni oma põnevatest seiklustest. Siis sõitis Sammi lennujaama ja Sarah ei näinud teda enam ... kuni järgmise korrani.

Viimast korda oli ta näinud Sammit kahe aasta eest Londonis; nad olid siis veel olnud Oliveriga koos. Väidetavalt oli Sammi töötanud toona Tokyos modellina, kuigi Sarah'le oli see kõik kõlanud väga kahtla-

selt. Tol korral – lapsed olid olnud juba voodis – olid nad kolmekesi liiga palju joonud. Öhtu edenedes oli Sammi hakanud Oliveriga flirtima; Sarah' arvates ülearu häbitult.

Aga Oliveril – järjekordne ohumärk – polnud olnud selle vastu mitte kõige vähematki.

Neil oli tekkinud sellest suur tüli ja kõik olid läinud magama vihasena. Sammi oli varahommikul hüvasti jätmata lahkunud ja sestpeale polnud Sarah teda näinud. Ega näe enam kunagi, tabas ta end mõtlemast.

Sarah vaatas külaväljakut – teetuba, kohvikut. Bussipeatuse putkat. Vana Angeli publi. Kivipinki oma-valitsuse hoone ees. Raamatukogu ühes suure terrassiga. Kunagi oli see väljak kuulunud talle ja Sammile. See oli olnud *nende* valdus. Iga viimane kui toll sellest väljakust.

Sarah pühkis silmi, istus laua taha, logis arvutisse ja hakkas tööle. Tal oli vaja täna kokku kirjutada kolm veebilehe kujunduse ideed ja tal polnud aega nostalgitseda.

Vähemasti mitte veel.

3. Surma põhjus

„Püsi siin, Riley,“ ütles Jack Brennan kajuti uksekardinat alla lastes ja surus tabaluku hoolikalt kinni.

Riley seisis jõekaldal, saba lehvimas, oodates kannatamatult, millal tal lubatakse tormata ilusasse suvehommikusse aasa võlusid nautima. Jack pistis võtme taskusse ja sammus üle laudade, mis ühendasid tema Halliks Haneks ristitud paati kuiva maaga.

Harjumusest kontrollis ta paadininas ja -päras olevaid kinnitusköisi ning jäi kaldale jõudes suurt vana Hollandi praami silmitsema. Peagi vajab see värsket värvikihti, mõtles ta endamisi.

Ta ootas seda. Talle meeldis end tegevuses hoida.

Jack kontrollis, et tal oleks Riley jalutusrihm taskus, ja seadis sammud piki jõekallast nende hommikusele jalutuskäigule.

Kolm miili edasi ja tagasi: sellest ajast peale, kui Jack Brennan oli New Yorgist sinna saabunud, oli ta kõndinud sedasama rada igal hommikul nii vihma, lumesaju kui ka päikesepaistega.

See võttis aega poolteist tundi ning selle aja sisse mahtusid kohv ja tasuta ajaleht väikses veidras külahohvikus. Kunagi oleks ta läbinud need miilid joostes,

aga neil päevil hoidis ta oma põlvi ja soovis, et need teeniksid teda veel kolmkümmend aastat, mistõttu oli kõndimisest küllalt.

Riley jooksis ees, kuid koer ei läinud iial kaugemale kui sada jardi. Spanjel teadis, kuidas asjad käivad: kui Riley oli olnud alles kutsikas ja õppinud, kuidas nende omavahelised suhted toimivad, olid nad veetnud Jackiga kahekesi huvitava suve ja nüüd oli neil kõik paigas. Riley oli viimaks leppinud kõigi Jacki reeglitega, kuigi see oli nõudnud omajagu veenmist.

Pisut põikpäine, just nagu tema omanik. Vahest rohkem kui pisut.

Jack tõmbas sügavalt hinge. Täna oli just selline päev, mis ütles talle, et ta oli teinud õigesti, otsustades tulla siia elama. Hommik oli olnud küll jahe ja niiske, kuid päike oli välja tulnud ja õhk muutus juba soojemaks. Jõe teisel kaldal hõljus aasa kohal udu ning taeva all sööstis ja liuglesid pääsukesed.

See oli hoopis midagi muud kui Bay Ridge'i kajakad ja kalapaadid New Yorgis.

Jõel ankrus olevates elamupaatides tärkas tasapisi elu, televiisorid ja raadiod mängisid ning tunda oli peekoni ja munade lõhna.

Seal oli üks paat umbes iga kahekümne jardi tagant; tõeline kanalilaevade segadik: jõelaevad, jahid, väikesed purjekad, kiirkaatrid. Väga inglispärane, see veider kogukond.

Aga mida muud küla kehvemast otsast oodata oligi? Kaugemal, allavoolu, seisid teisel pool Cherringtoni

silda kalda ääres hiiglaslikud plastist džinnipaleed, paadid, mis olid nii suured, et seal sai kokteilipidusid ja õhtusööke korraldada värskes õhus.

Jack eeldas, et sinna liikus kenake hulk Londoni raha.

Teda ei kutsutud sinna muidugi kunagi. Jack Brennan polnud õiget tõugu. Ameeriklane, kes elab vanal laeval ega tunne enam vajadust iga päev habet ajada. Ta oli harjunud, et kohalikud teda uudishimulikult silmitsesid. Saanud vastuseks kiire naeratuse, liikusid nad edasi, mõeldes küllap endamisi ... Mida see jätki küll siin teeb ... ja miks ta ometi jõe peal elab?

Kui Jack jõudis jõeküüruni, hakkas kaugelt mäe otsast paistma Cherringham ja ta kuulis aimamisi kirikukelli löömas.

Teisipäev, kellalööjad harjutavad täna, mõtles ta. Kui tal veab, lõpetavad nad selleks ajaks ära, kui ta oma *macchiato* tellib: talle meeldisid kohalikud värvikad tavad, kuid kirikukellade jaoks oli oma aeg ja koht ning tema hommikusöögi kõrvale ei passinud need kuidagi.

Kui Jack ümber käänaku läks, langes tema pilk mililegi, mis oli rahuliku ümbrusega tugevas kontrastis.

See oli miski, mis oli olnud omal ajal vägagi tuttav, kuid muidugi mitte siin, vaid tema kodukandis.

Tammi juures seisis kiirabimasin ja kaks politsei-autot, tuled vilkumas. Seal lähedal oli valge kaubik, millest pugesis välja ühesugustes valgetes kaitseriietes mehed.

Jack eeldas, et need on kriminalistid, kuigi briti versioonis nägid nad välja nagu ohtliku reostuse likvi-

deerijad.

Siin tehakse asju ikka hoopis teisiti, mõtiskles ta.

See oli olnud peamine põhjus, miks Jack oli tahtnud tulla siia. Et saada eemale. Nii kaugele kui võimalik. Paljudest asjadest ...

Politseinikud olid piiranud tammi musta-kollasekirju lindiga, samas kui sillalt jälgis nende tegevust käputäis kohalikke ...

„Riley!“ hüüdis Jack. Riley tuli vastumeelselt tagasi ja Jack pani ta lühikese rihma otsa. Koer võis olla uudishimulik ja põikpäine, aga kutsumise peale tuli alati kohale.

Kui Jack lähenes lindile, tõkestas jõeäärsel rajal tema tee noor politseinik.

„Andke andeks, härra, meil oli siin üks intsident. Teil tuleb kahjuks minna ringiga üle põldude,“ sõnas ta.

„Pole probleemi,“ vastas Jack.

Politseinik silmitses teda pisut terasemalt. Aktsent. „Meie kandis pole just kuigi palju ameeriklasi.“

Jack tundis kummalist värelust. Kahtlustus.

„Kas elate ühel neist laevadest, härra?“

Jack noogutas. „Just nii.“

„Siis tunnete kindlasti teed,“ lausus politseinik.

Jack noogutas taas ja pööras minekule.

„Tule, Riley,“ ütles ta.

Kuriteopaik ei pakkunud Jackile huvi. Sellistest asjadest oli ta Ameerikas isu täis saanud. Ta ei tahtnud teada midagi selle kohta, mis oli seal juhtunud.

Aga kui ta pikemat teed pidi minema hakkas, tajus

ta endal politseiniku pilku. Oli veider, et siin kandis hakkasid inimesed sind kahtlaseks pidama siis, kui sa oma nina teiste asjadesse ei toppinud.

Ta oli elanud Inglismaal juba terve aasta, kuid see paik pani teda ikka veel pead vangutama.

Sarah lülitas arvuti välja.

Oli see vast päev. Ta oli pannud kirja kaks disainiideed, kuid kolmandaga polnud ta suutnud alustada. See oli Bassett and Son'si matusebüroo uus veebileht ja Sarah soovis nüüd, et oleks saanud Bassetti ja tema poja otsesõnu pikalt saata: üks neist tahtis „midagi helget ja rõõmsat“ ja teine „lugupidavat ja pühalikku“.

Ta veel näitab neile lugupidamist ...

Sarah vaatas kella. Kuus. Mõlemad lapsed tulevad koolist hilja koju ega oota õhtusööki enne seitset.

Ta haaras autovõtmed ja suundus välja.

Jõe ääres voogas liiklus nüüd vabalt. Sarah parkis auto silla külapoolsesse otsa, jalutas üle silla ning pööras alla väiksesse autoparklasse, kus seisis ikka veel üks politseiauto.

Ülesvoolu nägi ta tammi ja teist politseiautot.

Ta läks edasi mööda jõeäärset rada, mis oli endiselt päikesest soe. Jasmiinilõhn oli kuidagi sobimatu: ta kõndis oma parima sõbranna surmapaigale, mitte ei uidanud looduses.

Ta oli mõelnud jätta see tegemata. Siia tulla tundus

talle kuidagi vale.

Politsei oli tammi ümbruse lindiga sisse piiranud, aga nüüd nägi ta, kuidas üksildane politseinik linti eemaldas.

Sarah tundis teda. Kui mitu korda oli mees teda välja kutsunud sellest ajast peale, kui ta oli külla tagasi kolinud? Ja millal mees ükskord alla annab?

„Tere, Alan,“ hüüdis Sarah lähenedes.

Politseinik pööras ümber, lint suurte ringidena käte ümber.

„Mõtlesin su juurest läbi tulla, tead küll. Eeldasin, et oled, noh, endast väljas, kuna see oli ju Sammi.“

„Mis siis õigupoolest juhtus?“

„Sarah. Sa ju tead, et ma ei saa sellest sulle rääkida. Ja juurdlus alles käib. Aga sa tead isegi, missugune Sammi on.“

„Teadsin. Ole nüüd, Alan,“ anus ta.

„Ma pean järgima protseduuri, reeglid ja kõik see.“

„Jumal halasta,“ ütles Sarah. „Me jõime siin all koos sinu ja Sammiga kanget siidrit. Kas tahad, et tuletaksin kõigile meelde, kuidas te Sammiga tol korral alasti ujumisele vahele jäite?“

Alan naeratas. „Kas sa arvad, et olen selle unustanud?“ küsis mees. „Mul võib küll see vorm seljas olla, aga see ei tähenda, et mul oleks kuidagi lihtsam.“

Sarah leebus.

„Jah, ma mõistan.“

„See ... see, et ma pean üksinda siin all olema, on ikka täiega perses värk.“

Sarah pani talle käre õlale, lootes, et mees ei mõista

seda žesti valesti.

„Anna andeks, Alan.“

Mees noogutas, tundes lohutusest silmanähtavalt rõõmu.

„Meil oli toredaid aegu,“ nentis ta.

„Jah, oli tõesti. Iial ei võinud ette teada, mida ta järgmiseks ette võtab, see meie Sammi.“

Alan naeris.

„Vanale Cherringhamile näitas ta igatahes küll keskmist sõrme,“ ütles Alan. „London. Linnaelu. Vahel saan ma tema otsusest täielikult aru.“

Sarah noogutas.

„Okei. Mis siis juhtus?“

Alan kehitas õlgu. Ta astus sammu Sarah'le lähemale. Suvepäeva soojus oli hakanud viimaks lahtuma.

„Olgu peale. Aga lepime kokku: minult sa seda ei kuulnud, eks ole? Üks memmeke leidis ta täna hommikul. Ta oli tammi takerdunud, oli seal kinni, pooleldi vee all. Kriminalistid eeldavad, et ta kukkus sisse ülevalpool ja vesi kandis ta siia, kus ta lõpuks kinni jäi.“

„Kas sa teadsid, et ta on Cherringhami tagasi tulnud?“

„Ei. Aga ma kuulsin, et ta oli eile õhtul Ploughmani ilmunud, või vähemasti nii nad räägivad. Oli võtnud paar klõmakat.“

„Arvad, et ta võis minna pidutsemisega liiale?“

Sammit tundes võis ta olla tarvitanud midagi muudki peale õlle ja kange napsu. Ta oli omaks võtnud ka need linnaelu kombesed.

„Ma usun küll. Minu arvates oli asi nii: ta tuleb siia

alla, teeb pläru. Ta oli ikka kanepimaias, eks ju? Tõmbab ennast liiga pilve, kõnnib jõekaldal, kukub sisse. Aga võib-olla püüab ta ujuma minna. Hull tüdruk ...“

„Kuhu nad ta viisid?“

„Tema surnukeha? See läks laibakotis Swindonnisse,“ vastas Alan. „Nad teevad seal lahkamise.“

Alan tõmbas ninaga õhku. Cherringhami Sherlock Holmes. „Mina arvan, et ta uppus ja see oli õnnetusjuhtum.“

Sarah vaatas Alanit ja hetkeks nägi ta mehe näos seda teismelist, keda oli tundnud kooliajal.

„Ma lähen jalutan mööda rada edasi. Ülesvoolu. Kas see on lubatud?“

„Jah. Ikka on. Küllap sul on omad mõtted ja mälestused, mida seedida ... See paik on nüüd nagunii jälle avatud. Hoia lihtsalt ... kaldaservast eemale, eks?“

Alan ei naeratanud.

„Hoian,“ lubas Sarah.

Ta noogutas mehele ning jalutas minema, mõeldes endamisi, et oli ehk tõesti seal mälestuste ja kõige selise pärast. Aga vahest oli asi sootuks milleski muus? Sammi ja uppus? Kukkus jäisesse jõkke?

Miski selle juures ei klappinud kohe kuidagi.